

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 321

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 14 mai 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 308 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 368 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile.....	9-11
Decizia nr. 345 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	3-5	Decizia nr. 371 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11-13
Decizia nr. 351 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (3) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale.....	5-7	Decizia nr. 376 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public	13-14
Decizia nr. 354 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România.....	7-9	Decizia nr. 391 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 ¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 308**

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „CI — CO” — S.A. din București în Dosarul nr. 14.938/300/2006 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal se prezintă Societatea Comercială „Piscicola Murighiol” — S.A., prin avocat Flavia Teodosiu, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul părții prezente susține netemeinicia excepției, arătând că dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă nu creează discriminări între părțile litigante.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 14.938/300/2006, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „CI — CO” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 16 din Constituție, fără a-și argumenta critica.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Împotriva executării silită înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătâmați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită înseși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, care a modificat dispozițiile criticate, astfel: *„Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătâmați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

.....
De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătâmați pot cere, pe calea contestației la

executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale."

Prin urmare, Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor noii reglementări, întrucât soluția legislativă este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă, s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 249/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 454/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut că, „în esență, contestația la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul

cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară, sub acest aspect, ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil”.

În ceea ce privește pretinsa nesocotire a art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că „textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu”.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „CI — CO” — S.A. din București în Dosarul nr. 14.938/300/2006 al Judecătoria Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 345

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Perami Com” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.767/271/2006 al Judecătoria Oradea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Magistratul-asistent referă Curții că autoarea excepției a depus la dosar concluzii scrise, solicitând judecarea cauzei în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.767/271/2006, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Perami Com” — S.R.L. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, prin textul de lege criticat, legiuitorul acordă statului și unităților administrativ-teritoriale o poziție privilegiată față de cea a celorlalte persoane de drept privat, particularizând situația când clădirile supuse impozitării aparțin statului sau unităților teritoriale, care, în calitate de proprietari, nu mai sunt obligate să plătească impozitul pe clădiri, întrucât acesta cade în sarcina titularilor dreptului de concesiune, folosință, administrare, după caz.

Judecătoria Oradea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale într-o materie similară.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, dispozițiile art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, modificată prin Legea nr. 494 din 12 noiembrie 2004 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 83/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.092 din 24 noiembrie 2004, potrivit căreia „*pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, impozitul pe clădiri reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz*”.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin încheierea din 14 decembrie 2006, a intrat în vigoare, de la 1 ianuarie 2007, Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006, care a modificat dispozițiile legale criticate, acestea având în prezent următoarea redactare:

— Art. 249 alin. (3): „*Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință,*

după caz, persoanelor juridice, se stabilește taxa pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri.”

Întrucât, urmare modificării art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, subzistă soluția legislativă criticată de autorul excepției, în sensul reglementării unei sarcini fiscale stabilite similar impozitului pe clădiri, în sarcina persoanelor juridice prevăzute în ipoteza normei, Curtea urmează să se pronunțe asupra art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în noua redactare.

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 44 alin. (2) și alin. (7) referitoare la egala ocrotire a proprietății private indiferent de titular, respectiv la sarcinile care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele expuse în cele ce urmează.

Astfel, contrar susținerilor autoarei excepției, stabilirea, în condiții similare impozitului pe clădiri, a taxei pe clădiri, ca sarcină fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință al clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, nu conferă statului și unităților administrativ-teritoriale o poziție privilegiată față de celelalte persoane de drept privat, în contradicție cu art. 44 alin. (2) și (7) din Legea fundamentală.

Aceasta întrucât, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 252 din 28 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000, din dispozițiile constituționale ale art. 56 alin. (2) și ale art. 139 alin. (1) „*rezultă dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozite datorate bugetului de stat, precum și quantumul acestora. De aceea, numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective*”. Așa fiind, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate de a stabili impozite și taxe, în măsura în care acestea sunt proporționale, rezonabile și echitabile, condiție îndeplinită în cazul de față, cu atât mai mult cu cât concesionarea, închirierea, ca și darea în administrare și în folosință a clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale se fac în general pe termen foarte lung, prin convenții/acte intervenite între părțile interesate.

Tot astfel, Curtea a stabilit, de principiu, că autoritățile publice — creditori bugetari — pot fi scutite de la plata unor impozite sau taxe, întrucât pentru a putea funcționa sunt finanțate de la bugetul de stat, „iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget”. În acest sens a statuat Curtea, de exemplu, prin Decizia nr. 373 din 2 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 13 noiembrie 2003.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra unei excepții de neconstituționalitate cu o motivare similară, invocată însă cu privire la dispozițiile art. 256 alin. (3) din Legea

nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care stabileau, înaintea modificării acestora prin Legea nr. 343/2006, că impozitul pe terenurile proprietate publică sau privată a statului și unităților administrativ-teritoriale este în sarcina concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință. Cu acel prilej, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, Curtea a reținut, în legătură cu pretinsa încălcare, prin textul de lege criticat, a principiului egalei ocrotiri a proprietății private,

indiferent de titular, că „ocrotirea proprietății private nu se realizează prin regimul de impozitare, ci prin alte instrumente juridice” (Decizia nr. 299 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate în deciziile mai sus menționate sunt valabile și în prezenta cauză

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Perami Com” — SRL în Dosarul nr. 7.767/271/2006 al Judecătoriai Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 351

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (3) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Gheorghe Amititeloaiie în Dosarul nr. 8.388/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției. Lipsește partea Casa Județeană de Pensii Deva, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 134D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, excepție ridicată de Sever Busuioc în Dosarul nr. 8.488/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Gheorghe Amititeloaiie nu se opune conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 134D/2007 la Dosarul nr. 133D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, Gheorghe Amititeloaiie solicită admiterea excepției, sens în care arată că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât recunosc beneficiul dreptului de asimilare a stagiului de cotizare în grupa I de muncă cu cel de cotizare în condiții speciale doar în favoarea celor ale căror drepturi de pensie s-au deschis între 1 aprilie 2001 — 17 iunie 2006, iar nu și pentru cei care au același stagiul de cotizare, dar s-au pensionat anterior datei de 1 aprilie 2001.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.388/97/2006, **Tribunalul Hunedoara — Secția**

litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Gheorghe Amititeloaie în cadrul unui litigiu de asigurări sociale.

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.488/97/2006, **Tribunalul Hunedoara – Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006**, excepție ridicată de Sever Busuioc în cadrul unui litigiu de asigurări sociale.

În motivarea excepției autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt discriminatorii, contravenind astfel art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că textele de lege criticate, care asimilează stagiului de cotizare în condiții speciale perioadele de activitate desfășurată în locurile de muncă încadrate conform legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 în grupa I, se referă numai la acei asigurați care s-au înscris la pensie după data de 1 aprilie 2001, refuzând acest drept asiguraților pensionați anterior acestei date. Astfel, aceștia din urmă sunt împiedicați să valorifice în mod corespunzător stagiul de cotizare asimilat, prin recalcularea pensiei, deși au lucrat în condiții identice.

Tribunalul Hunedoara – Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât legiuitorul este în drept să stabilească locurile de muncă încadrate în condiții speciale și categoriile de persoane care beneficiază de aceste prevederi legale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, considerând că, în realitate, criticile autorilor excepției au în vedere doar dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, arată că acest text de lege nu conține nicio dispoziție referitoare la recalcularea drepturilor de pensie prin valorificarea perioadelor asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale și care să facă diferențiere între data pensionării anterioară sau ulterioară datei intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000. Prin urmare, problemele puse în discuție țin de interpretarea și aplicarea dispozițiilor de lege criticate, aspecte ce revin competenței instanței de judecată, iar nu celei de contencios constituțional.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, având în vedere că nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nicio deosebire pe criterii arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1), (2) și (3): „(1) Începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Locurile de muncă prevăzute la alin. (1) sunt cele din unitățile prevăzute în anexa nr. 2, care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În situația în care, potrivit legii, unitățile prevăzute în anexa nr. 2 își schimbă denumirea sau sediul ori se reorganizează, inclusiv prin preluarea în totalitate sau în parte a patrimoniului de către o altă societate, locurile de muncă în care până la data la care au intervenit aceste modificări s-au desfășurat activitățile prevăzute în anexa nr. 1 rămân în continuare încadrate în condiții speciale de muncă, dacă respectivele locuri de muncă se regăsesc la noua societate.”;

— Art. 2 alin. (2): „Sunt asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale perioadele de timp anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, în care asigurații și-au desfășurat activitatea, pe durata programului normal de lucru din luna respectivă, în locurile de muncă încadrate conform legislației anterioare în grupa I de muncă și care, potrivit prezentei legi, sunt încadrate în condiții speciale.”

În opinia autorilor excepției dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 asimilează stagiului de cotizare în condiții speciale perioadele de timp anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 în care asigurații și-au desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate conform legislației anterioare în grupa I și care, în prezent, sunt încadrate în condiții speciale. Întrucât art. 1 alin. (1) din Legea nr. 226/2006 prevede încadrarea în condiții speciale a locurilor de muncă precizate începând cu data de 1 aprilie 2001, data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, art. 2 alin. (2) reglementează asimilarea perioadelor de timp anterioare acestei date.

Curtea observă că textul de lege criticat prevede ca și condiții pentru asimilare desfășurarea activității în locuri de muncă încadrate potrivit legislației anterioare în grupa I, iar prin Legea nr. 226/2006 — în condiții speciale, activitate desfășurată în perioade de timp anterioare datei de 1 aprilie 2001 și în program normal de lucru în fiecare lună. Toți asigurații care îndeplinesc aceste condiții beneficiază de drepturile prevăzute de textul de lege, fără nicio diferențiere în raport cu data înscrierii la pensie. Orice condiționare sub acest aspect reprezintă o aplicare greșită

a legii. În aceste condiții, criticile de neconstituționalitate susținute pentru discriminare sunt lipsite de temei.

Dacă în situația concretă a autorilor excepției au fost sau nu îndeplinite condițiile de asimilare, dacă la stabilirea drepturilor lor de pensie au fost sau nu valorificate majorările legale ale stagiului de cotizare pentru activitate în grupa I de muncă (condiții speciale în prezent) și dacă mai sunt ori nu stagii de cotizare valorificabile prin recalcularea pensiei în condițiile prevăzute de art. 169 din Legea nr. 19/2000, acestea nu reprezintă probleme de

constituționalitate, ci probleme de fapt ale căror verificare și soluționare intră în competența instanței judecătorești, ca și verificarea modului în care casa de pensii a aplicat dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 226/2006, Curtea apreciază că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei și, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ce privește aceste texte de lege ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Gheorghe Amititeloai în Dosarul nr. 8.388/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, excepție ridicată de Gheorghe Amititeloai și Sever Busuioc în dosarele nr. 8.388/97/2006 și nr. 8.488/97/2006 ale Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

sanțiunea confiscării se aplică doar bunurilor ce aparțin contravenientului, astfel că se aduce atingere dreptului de proprietate al persoanelor care au încredințat acestuia cu bună-credință anumite bunuri ce sunt apoi supuse confiscării.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că nici dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție nu fac deosebire în ceea ce privește apartenența bunurilor ce pot fi supuse confiscării. De altfel, consideră că, în realitate, autorul excepției solicită o completare a textului de lege criticat, ceea ce nu este de competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2006, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mirinexcom” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.955/RCA/2006 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă avocat Marius Eduard Cehan Manta, pentru autorul excepției. Lipsește partea Inspectoratul Județean de Poliție Neamț, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât nu precizează că

„Mirinexcom“ — S.R.L. din Piatra-Neamț cu prilejul soluționării contestației în anulare formulate împotriva Deciziei civile nr. 279/RCA din 18 august 2006, pronunțată de Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 728/RCA/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul constituțional privind garantarea și ocrotirea proprietății private, indiferent de titular. În acest sens, arată că art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 prevede, pe lângă aplicarea sancțiunii contravenționale, și confiscarea metalelor prețioase care au făcut obiectul operațiunilor neautorizate, fără a face distincție între situațiile în care acele metale prețioase aparțin contravenienților ori altor persoane care, așa cum este și în speță, au fost de bună-credință, nu au încălcat nicio dispoziție legală, ci au predat bunurile lor unei case de amanet, fără să cunoască faptul că aceasta nu este autorizată pentru efectuarea de operații cu metale prețioase. În sprijinul criticilor pe care le-a formulat, autorul excepției arată și faptul că atât legea penală, cât și Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor prevăd că sunt supuse confiscării numai bunurile ce aparțin făptuitorului.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, având în vedere că, în condițiile în care bunurile supuse confiscării nu constituie proprietatea contravenientului, constituționalitatea reglementării trebuie examinată în raport cu prevederile art. 1 din primul Protocol aditional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu cele ale art. 44 alin. (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că sancțiunea contravențională prevăzută de lege apare justificată și nu poate fi considerată de natură să încalce protecția constituțională a dreptului de proprietate privată, fiind consecința legală a încălcării dispozițiilor cuprinse în actul normativ la care se referă critica de neconstituționalitate. De asemenea, arată că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale ale societății sau cu interesele particulare legale ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu aduce nicio atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Aceste dispoziții reprezintă norme coercitive, ce instituie sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la desfășurarea autorizată a operațiunilor cu metale prețioase, aliajele acestora sau cu pietre prețioase.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile referitoare la confiscare ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 22 din Legea nr. 458/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.004 din 18 decembrie 2006, dispoziții potrivit cărora: *„Desfășurarea fără autorizație a operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, precum și cu confiscarea bunurilor ce fac obiectul contravenției.“*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, așa cum de altfel a statuat în mod constant în jurisprudența sa, că nu poate fi considerată ca încălcând principiul garantării și ocrotirii proprietății private dispoziția legală care prevede lipsirea de proprietate asupra unor bunuri sau valori cu titlu de despăgubire pentru pagube materiale cauzate altora sau cu titlu de sancțiune ori confiscarea pentru încălcarea unor dispoziții legale.

Art. 44 alin. (9) din Constituție prevede că *„Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii“*, necondiționând luarea măsurii de titularul proprietății.

Norma generală în materie de contravenții, la care face trimitere autorul excepției, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, prevede la art. 24 alin. (1) că *„Persoana imputernicită să aplice sancțiunea dispune și confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții“*. Nici această reglementare legală nu distinge în funcție de titularul proprietății. Acest articol prevede la alin. (3) doar obligația agentului constator de a stabili proprietarul bunurilor confiscate, iar dacă poate identifica proprietarul, altul decât contravenientul, să facă mențiune despre aceasta în procesul-verbal de constatare.

Prin urmare, nici norma constituțională mai înainte citată și nici actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu condiționează confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții de apartenența acestora contravenientului.

Eventuala bună-credință a proprietarului bunurilor supuse confiscării, necunoașterea de către acesta că bunurile sale vor fi folosite de o altă persoană la săvârșirea unor contravenții constituie probleme de fapt a căror stabilire intră în competența instanțelor judecătorești, chemate să soluționeze pretențiile formulate pentru despăgubire față de cel care a folosit bunurile altuia la săvârșirea contravenției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mirinexcom” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 3.955/RCA/2006 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 368

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROM SERV” — S.R.L. din Năvodari în Dosarul nr. 257/RCA/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001, ca urmare a abrogării, și ca neîntemeiată, privind prevederile art. 5 lit. b) din ordonanță, apreciind că acestea din urmă nu contravin prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 257/RCA/2006, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind**

gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROM SERV” — S.R.L. din Năvodari într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 9.585/2004 pronunțate de Judecătoria Constanța, prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale:

— art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8), deoarece „lipsa autorizației celui care a achiziționat un bun uzat pe care urmează să-l înstrăineze în vederea dezmembrării și valorificării sale de cei care au asemenea activități, ca o condiție indispensabilă, de către cel ce achiziționează un bun mobil duce la limitarea dreptului de proprietate și imposibilitatea de a-și putea exercita prerogativele acestui drept, deși nu se face dovada dobândirii ilicite a bunului.”;

— art. 57, întrucât se „înfrânge posibilitatea proprietarului de a se bucura de un bun achiziționat”;

— art. 135 alin. (1) și (2) lit. a), deoarece se „înfrânge libertatea comerțului și se creează un cadru nefavorabil pentru valorificarea potențialului comercial”;

— art. 45, deoarece se „încalcă liberul acces la o activitate economică, la liberă inițiativă și la exercitarea acestor libertăți”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că prin dispozițiile art. 5 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 nu se aduce atingere niciunei prerogative ce intră în componența dreptului de proprietate și nu se încalcă niciuna dintre dispozițiile art. 57, art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) și art. 45 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și, în consecință, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a art. 8 din ordonanță este inadmisibilă, acesta fiind abrogat prin art. II pct. 1 din Legea nr. 27/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 465/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, ordonanță republicată ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2002.

Din examinarea susținerilor autorului excepției se constată însă că acesta critică, în realitate, numai prevederile art. 5 lit. b) și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe numai asupra constituționalității acestor dispoziții legale.

Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 5 lit. b): *„Deținătorii de deșeuri industriale reciclabile, persoane juridice, sunt obligați să asigure strângerea, sortarea și depozitarea temporară a acestora, cu respectarea normelor de protecție a mediului și a sănătății populației, precum și reintroducerea lor în circuitul productiv prin:*

b) valorificarea, cu respectarea prevederilor art. 8, și comercializarea materiilor prime secundare și, respectiv, a produselor reutilizabile obținute prin reciclare.“;

— Art. 8 alin. (1): *„Agenții economici specializați definiți la art. 7 alin. (4), precum și deținătorii de deșeuri industriale definiți la art. 5, care realizează operațiuni de valorificare a deșeurilor industriale reciclabile, în sensul definit prin prezenta ordonanță de urgență, pot desfășura această activitate numai pe bază de autorizație de valorificare emisă de Comisia Națională pentru Reciclarea Materialelor, aflată în subordinea Ministerului Industriei și Resurselor.“*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin, în ordinea invocării lor, prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8) privind Dreptul de proprietate, ale art. 57 privind Exercițarea drepturilor și a libertăților, ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind Economia și ale art. 45 privind Libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001, se constată că, ulterior sesizării

Curții Constituționale, acestea au fost abrogate expres prin art. II pct. 1 din Legea nr. 27/2007 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deșeurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 18 ianuarie 2007.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pot forma obiect al controlului de constituționalitate numai legile și ordonanțele în vigoare ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

În consecință, având în vedere că dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare, în cauză devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 devenind inadmisibilă.

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001, Curtea reține următoarele:

Art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 stabilește obligația persoanelor juridice deținătoare de deșeuri industriale reciclabile de a asigura, cu respectarea normelor de protecție a mediului și a sănătății populației, reintroducerea lor în circuitul productiv prin una dintre modalitățile prevăzute la lit. a)–c) ale textului. Din conținutul articolului rezultă că opțiunea alegerii uneia dintre aceste modalități aparține deținătorului de deșeuri. În cauză, critica de neconstituționalitate privește lit. b) a art. 5 din ordonanță, referitoare la valorificarea, cu respectarea prevederilor art. 8, și comercializarea materiilor prime secundare și, respectiv, a produselor reutilizabile obținute prin reciclare. În opinia autorului excepției, aceste dispoziții încalcă dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege, indiferent de proprietar, a proprietății private, precum și cele privind interzicerea confiscării averii dobândite licit, prevăzute de art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8), exercitarea cu bunăcredință a drepturilor și libertăților, prevăzute de art. 57, libertatea comerțului și concurența loială, prevăzute de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și libertatea economică, prevăzute de art. 45. În esență, încălcarea constă în aceea că prin dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate numai agenții economici autorizați, conform art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001, au posibilitatea să valorifice aceste deșeuri industriale reciclabile.

Curtea constată că dispozițiile textului de lege criticat ca fiind neconstituțional nu justifică formularea acestor susțineri, întrucât lit. b) a art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 stabilește una dintre modalitățile în care deținătorii de deșeuri industriale reciclabile, persoane juridice, pot să desfășoare activități de reciclare a deșeurilor industriale.

Într-adevăr, potrivit ordonanței, deținătorii de deșeuri industriale reciclabile, persoane juridice, care realizează operațiuni de valorificare a deșeurilor, sunt obligați să desfășoare această activitate cu respectarea normelor de protecție a mediului și a sănătății populației și numai pe bază de autorizație din punctul de vedere al protecției mediului emisă de autoritățile teritoriale pentru protecția mediului, în conformitate cu legislația de mediu în vigoare.

Așadar, oricare dintre persoanele juridice deținătoare de deșeuri industriale reciclabile care, potrivit opțiunii lor, doresc să desfășoare o astfel de activitate o poate face, dar cu respectarea condițiilor anterior arătate.

Rezultă că prin dispozițiile de lege ce fac obiectul controlului de constituționalitate se stabilesc condițiile în care acești agenți economici pot desfășura activități de reciclare a deșeurilor industriale. Or, o asemenea reglementare nu încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8), art. 45 și art. 135

alin. (1) și alin. (2) lit. a), ci este chiar în sensul prevederilor art. 34 — „Dreptul la ocrotirea sănătății” și ale art. 35 — „Dreptul la mediu sănătos” din Constituție.

Tot astfel, nu poate fi reținută nici încălcarea art. 57 din Legea fundamentală, acesta nefiind incident în cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROM SERV” — S.R.L. din Năvodari în Dosarul nr. 257/RCA/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție invocată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 371

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

administrativ nr. 554/2004. Excepția a fost ridicată de Maria Blaj într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva unei sentințe prin care s-a dispus suspendarea executării unui ordin al prefectului județului Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 14 alin. (1) și (4) din Legea nr. 554/2004, referitoare la procedura suspendării executării actului administrativ, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 și ale art. 21. În acest sens, autorul excepției afirmă că recunoașterea dreptului autorității administrative de a declara recurs împotriva sentinței prin care s-a dispus suspendarea executării actului nelegal pe care l-a emis creează condițiile menținerii unui tratament preferențial al autorității publice ca parte în proces, fiind înfrânte principiul egalității în drepturi, dreptul la un proces echitabil și liberul acces la justiție. Autoritatea publică nu poate justifica un interes legitim de natura celui înscris în art. 1 din Legea nr. 554/2004, având în vedere că rațiunea legii contenciosului administrativ este protecția persoanelor față de actele emise de autoritățile administrative, și nu invers. În opinia autorului excepției, actul administrativ considerat nelegal ar trebui să fie suspendat de drept prin simpla exercitare a căilor de atac, iar sentința prin care s-a dispus suspendarea executării actului să nu fie supusă niciunei căi de atac, așa cum se procedează, potrivit art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, în cazul suspendării executării silite.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, acestea asigurând părților

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Maria Blaj în Dosarul nr. 4.795/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.795/45/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului**

un tratament egal, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac. De altfel, în acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 177 din 2 martie 2006.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, indicând, în sensul acestei opinii, considerentele pe baza cărora Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prin deciziile nr. 177/2006, nr. 673/2005 și nr. 257/2006. În esență, se reține că procedura prealabilă a recursului grațios sau ierarhic, reglementată de art. 7 din lege, urmărește atât protecția persoanei vătămate, cât și degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității. Totodată, în paralel cu această procedură prealabilă, dispozițiile art. 14 din aceeași lege reprezintă o garanție pentru persoana vătămată în ceea ce privește evitarea eventualelor pagube ce ar putea surveni prin executarea actului administrativ pretins a fi nelegal, dar, prin condițiile de admisibilitate impuse, se asigură prevenirea și limitarea eventualelor abuzuri în valorificarea unui atare drept de către persoanele vătămate. În consecință, se apreciază că textele legale criticate nu îngăduiesc accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la apărare al părților și nu aduc atingere nici prevederilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 14 alin. (1) și (4) din Legea nr. 554/2004 nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție. Dimpotrivă, acestea asigură posibilitatea persoanei vătămate de o autoritate publică printr-un act administrativ de a solicita și de a obține suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond. În plus, textele supuse controlului sunt norme de procedură, stabilite de legiuitor în temeiul prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 14 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Din examinarea motivării excepției rezultă, însă, că autorul acesteia vizează doar prevederile alin. (4) teza a doua al art. 14 din legea menționată, astfel că doar acestea constituie, în realitate,

obiectul excepției de neconstituționalitate. Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 14 — Suspendarea executării actului: „(4) *Încheierea sau, după caz, sentința prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.*”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*” și ale art. 21 — „*Accesul liber la justiție*”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică reglementarea, prin art. 14 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 554/2004, a dreptului de recurs împotriva sentinței prin care instanța a dispus suspendarea executării actului administrativ contestat. Susține, în acest sens, că exercitarea căii de atac împotriva respectivei sentințe situează autoritatea administrativă pe o poziție preferențială față de persoana vătămată prin acel act administrativ, ceea ce contravine principiului egalității, dreptului la un proces echitabil și liberului acces la justiție. Reglementarea suspendării de drept prin simpla exercitare a căii de atac împotriva actului administrativ considerat nelegal sau înlăturarea recursului împotriva sentinței prin care s-a dispus suspendarea executării actului ar fi, în opinia sa, soluții care să corecteze pretensele vicii de neconstituționalitate.

Față de aceste critici de neconstituționalitate, Curtea Constituțională consideră că excepția este neîntemeiată, pentru următoarele argumente:

Normele constituționale ale art. 16 și 21, pretins a fi încălcate, consacră principiul egalității în drepturi și, respectiv, dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ca garanții fundamentale ale exercitării depline a acestor drepturi, cu natură predominant procesuală, în cadrul unui stat de drept. Or, din motivarea autorului excepției rezultă pretenția acestuia ca mijlocul procesual reglementat de art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ce constă în posibilitatea atacării cu recurs a încheierii sau sentinței prin care instanța a dispus suspendarea executării actului administrativ contestat, să profite doar persoanei vătămate prin acel act, nu și autorității administrative emitente, argumentând că lipsește de efecte juridice suspendarea obținută în prealabil.

Curtea observă însă că tocmai principiile și drepturile constituționale invocate de autorul excepției sunt cele care pretind și justifică instituirea măsurii criticate în cauză. Principiul egalității de arme și al unui proces echitabil obligă ca în cadrul unui litigiu părțile să beneficieze de aceleași mijloace prin care să-și apere dreptul sau interesul legitim pretins. În opinia autorului excepției, partea adversă în proces, respectiv autoritatea administrativă care a emis actul administrativ contestat, ar trebui să nu beneficieze de posibilitatea exercitării recursului împotriva încheierii sau sentinței prin care persoana vătămată a obținut suspendarea acelui act, în timp ce aceasta din urmă a exercitat dreptul său de a solicita suspendarea până la pronunțarea instanței de fond, încheierea sau sentința fiind executorie de drept. Or, tocmai o astfel de perspectivă a exercitării drepturilor procesuale este contrară exigențelor și principiilor constituționale. În plus, textul de lege criticat nu distinge și nici nu limitează categoriile de subiecte de drept titulare ale dreptului la acțiune, astfel că nu se poate susține favorizarea unuia sau a altuia dintre aceștia. Autoritatea administrativă, ca și persoana vătămată, beneficiază în egală măsură de dreptul de a contesta soluția instanței de judecată, aceasta fiind, însă, cea care va hotărî asupra cererii formulate.

Totodată, se observă că textul de lege contestat conține norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt stabilite de legiuitor, în considerarea unor situații speciale, fără a înfrânge drepturile și principiile fundamentale.

Mai mult, autorul excepției pretinde o anumită modalitate de reglementare, care, în opinia sa, ar fi în acord cu exigențele constituționale ale art. 16 și ale art. 21, luând ca exemplu dispozițiile art. 403 alin. 4 din Codul de

procedură civilă, potrivit căroră încheierea prin care s-a dispus suspendarea executării silite nu este supusă niciunei căi de atac.

Or, astfel de susțineri nu pot fi reținute de Curtea Constituțională, întrucât aceasta nu are competența de a modifica textele legale supuse controlului într-un sens sau altul dorit de autorul excepției de neconstituționalitate, în caz contrar transformându-se în legislator pozitiv și încălcând, astfel, Constituția.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Maria Blaj în Dosarul nr. 4.795/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 376

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Excepția a fost ridicată de Victor Belcin într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe judecătorești prin care Tribunalul Galați a respins ca nefondată o acțiune având ca obiect accesul la informații de interes public.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 sunt neconstituționale, „în măsura și situațiile în care informațiile de interes public solicitate se regăsesc în înscrisuri ce conțin și date personale“, această împrejurare determinând încălcarea prevederilor și principiilor constituționale prevăzute de art. 1 alin. (3), art. 16 și art. 31 alin. (1) și (2), dar și ale art. 13 din legea criticată. Altfel spus, singurul motiv pentru care respectivele informații de interes public sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor este asocierea lor cu anumite date personale, deși acestea din urmă ar putea fi excluse din textul actului ce conține informații de interes public. Textul de lege examinat devine, astfel, un „prilej și mijloc eficient uzual“ atât în eludarea scopului și sensului Legii nr. 544/2001, cât și a principiului constituțional al liberului acces la informații de interes public.

Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate. Mai mult chiar, se precizează că numai prin exceptarea informațiilor cu privire la datele personale se asigură respectarea dreptului la viața intimă, familială și privată, drept garantat de art. 26 din Constituție. Cât privește invocarea art. 13 din Legea nr. 544/2001, se arată că acest text reglementează situația informațiilor clasificate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Victor Belcin în Dosarul nr. 2.129/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.129/44/2006, Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.**

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 sunt constituționale. Acestea se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice și nu sunt de natură să îngreuească dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public. În plus, dispozițiile legale criticate protejează dreptul la viața intimă, familială și privată, în acord cu prevederile art. 26 alin. (1) din Legea fundamentală. Cât privește invocarea art. 1 alin. (3) din Constituție, referitor la principiul statului de drept, se arată că acest text nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, modificate prin pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 380/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 13 octombrie 2006. Textul legal criticat are următorul cuprins: „(1) *Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 11¹, următoarele informații: (.....) d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii.*”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) „*Statul român*”, art. 16 „*Egalitatea în drepturi*” și art. 31 alin. (1) și (2) „*Dreptul la informație*”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes

public au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, Curtea respingând excepția prin Decizia nr. 615 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 31 octombrie 2006. Examinând cu acel prilej aspectul criticat și în prezenta cauză, și anume excluderea datelor cu caracter personal de la accesul liber al cetățenilor la orice informație de interes public, astfel cum este reglementat de art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001, Curtea, pentru argumentele acolo expuse, a reținut că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 31 alin. (1) și (3) din Constituție, răspunzând astfel unor critici asemănătoare celor formulate în cauza de față.

În plus, autorul excepției invocă încălcarea art. 16 din Legea fundamentală, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, susținând că textul legal criticat duce la aplicarea unui „tratament necontrolat discriminatoriu, neegal pentru cetățeni” în ceea ce privește interzicerea accesului la informațiile de interes public care se află asociate, în cadrul aceluiași act, cu anumite date personale.

Curtea nu poate reține aceste critici, deoarece textul de lege nu reglementează și nici nu conduce la aplicarea unui tratament juridic diferit pentru persoane aflate în aceeași situație. Așa cum s-a arătat și în Decizia nr. 615/2006, mai sus menționată, domeniul de reglementare al Legii nr. 544/2001 îl constituie informațiile de interes public, astfel cum sunt definite la art. 2 lit. b) din lege, precum și modalitățile și condițiile în care este asigurat liberul acces la acestea. Or, informațiile cu privire la datele personale, prin care, potrivit art. 2 lit. c) din aceeași lege, se înțelege orice informație privind o persoană fizică identificată sau identificabilă, nu sunt supuse prevederilor cuprinse în Legea nr. 544/2001, ci reprezintă domeniul de reglementare al unui alt act normativ, respectiv Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, lege care nu constituie însă obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră statul de drept, democratic și social, precum și valorile supreme ale statului român, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză. Dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate sunt în concordanță cu acestea, întrucât prin excluderea informațiilor privind datele personale de la liberul acces la informație al cetățenilor este protejat dreptul constituțional la viața intimă, familială și privată, consacrat de art. 26, drept ce se înscrie, totodată, printre drepturile și libertățile cetățenilor enumerate în art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală ca una dintre valorile supreme ale statului român.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Victor Belcin în Dosarul nr. 2.129/44/2006 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 391

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Marius-Cristian Epure în Dosarul nr. 9J/2006 al Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și consilierul juridic Otilia Luiz pentru partea Comisia de disciplină pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători.

Reprezentantul Comisiei de disciplină pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9J/2006, **Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de judecătorul Marius-Cristian Epure de la Tribunalul Constanța cu ocazia soluționării acțiunii disciplinare exercitate de Comisia de disciplină pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 65¹ din Legea nr. 303/2004, introduse prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6), coroborate cu cele ale art. 73 alin. (3) lit. l), ale art. 41 alin. (1), precum și celor ale art. 23 alin. (11), interpretate, potrivit art. 20 alin. (2), prin prisma art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată, în esență, că prin textul de lege criticat, „în mod indirect, dar explicit, a fost afectat regimul uneia din instituțiile fundamentale ale statului, respectiv a Consiliului

Superior al Magistraturii, și regimul drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute de Constituție, respectiv a dreptului la muncă reglementat de art. 41 alin. (1) din Constituția României, mai precis a dreptului fundamental de a exercita o profesie anume, în speță aceea de magistrat.“

În opinia **Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii**, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și ale părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Constituția stabilește în art. 146 lit. d) atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial. În aplicarea acestei prevederi constituționale, art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale se referă, în mod expres, la excepțiile ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe, stabilind condițiile în care Curtea poate fi sesizată. Așadar, este fără îndoială că atât Constituția, cât și Legea nr. 47/1992 recunosc numai instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial dreptul de a sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate ridicate în fața lor.

Capitolul VI al titlului III al Constituției României este consacrat autorității judecătorești, sub această denumire fiind reglementate, pe secțiuni, instanțele judecătorești, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii.

Potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (1), „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*“. În virtutea acestor dispoziții, numai Înalta Curte de Casație și Justiție are statut constituțional, celelalte instanțe judecătorești urmând a fi stabilite prin lege.

În aplicarea acestui text constituțional, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată,

prevede în art. 2 alin. (2) că instanțele judecătorești sunt „a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) curți de apel; c) tribunale; d) tribunale specializate; e) instanțe militare; f) judecătorii.”

Așa fiind, sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate nu poate fi făcută în mod legal decât de una dintre instanțele judecătorești enumerate de lege.

În același sens a interpretat Curtea Constituțională noțiunea de instanță judecătorească în cazurile în care s-a pronunțat cu privire la respectarea accesului liber la justiție.

Astfel, prin Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, referindu-se la atribuția Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum este stabilită în art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia acesta „îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor

și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică”, Curtea a statuat că această dispoziție constituțională nu poate interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate de această „instanță extrajudiciară.”

Consiliul Superior al Magistraturii este o autoritate judecătorească ale cărei organizare și funcționare sunt stabilite prin Legea nr. 317/2004, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005. Implicarea Senatului în desemnarea membrilor acestui consiliu așază activitatea de numire a judecătorilor și procurorilor, precum și activitatea jurisdicțională în materie disciplinară a acestora într-un cadru profesional și moral adecvat pentru garantarea și supremația Constituției.

Având în vedere aceste argumente, rezultă că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece Curtea Constituțională nu a fost legal sesizată, așa cum prevăd dispozițiile constituționale ale art. 146 lit. d) și dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, de o instanță judecătorească.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Marius-Cristian Epure în Dosarul nr. 9J/2006 al Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

